

Zwarte ree lastig te vinden, zelfs in de sneeuw

Auteur: door Bert Felix | dinsdag 14 december 2010 | 06:59

Zwarte ree in het park bij Paleis Het Loo. Ook daar komt de bijzondere kleursoort voor. foto Eric de Man

APELDOORN - Langzaam bromt zijn vierwielangedreven voertuig over een van de besneeuwde zandwegen van Landgoed Bruggelen als honderd meter verderop een ree het weggetje oversteekt.

Het beest is donkerbruin, haast zwart. Maar een echt zwarte ree laat zich deze morgen niet zien, hoezeer zijn kleur ook afsteekt tegen de witte sneeuw.

Boswachter John ter Horst van Geldersch Landschap is er gek op. Zes zwarte reeën zitten er in zijn werkgebied op Landgoed Bruggelen, dat eigendom is van Geldersch Landschap. Ter Horst kent ze allemaal, want ze zijn gemakkelijk te herkennen. „Een bok kun je vaak nog herkennen aan zijn gewei, maar de geiten lijken allemaal op elkaar. Het leuke van een zwarte ree is dat je ze zo goed kunt volgen. Je ziet er eentje en dan denk je: oh ja, dat is die of die. Bij een van de vennetjes zat er een die elk jaar twee kalfjes kreeg. Tot haar twaalfde, toen was het afgelopen. Bij andere reeën kun je dat nooit zo precies volgen". Ter Horst mag met een gerust hart deskundig worden genoemd. Volgend jaar gaat hij een boek schrijven over het reewild in Nederland. Verder overlegt hij regelmatig met boswachters van andere terreinbeheerders. Bij de jaarlijkse jacht op wild blijft de zwarte ree buiten schot. „We jagen er niet op. We vinden het veel te leuk om ze te volgen".

Volgens Ter Horst bestaat 8 tot 10 procent van het reeënbestand uit zwarte reeën. „De meeste mensen denken dat reeën in de zomer roodbruin zijn, en donkerbruin of grijsachtig in de winter. Maar je ziet ook zwarte exemplaren en af en toe zelfs een witbruine. Het is gewoon een kleurvariant."

Volgens Ter Horst komen ze oorspronkelijk uit Duitsland, uit het gebied tussen Münster en Hannover. „In 1100 wilde bisschop Milo van Minden ieder jaar een paar zwarte reeën hebben voor zijn keuken. Ook in de latere middeleeuwen konden jagers hun keurvorst of graaf geen groter plezier doen dan met een zwarte ree. Het ging natuurlijk om de exclusiviteit, want ze smaken precies zo als een rode ree. Zoals er ook zwarte kraanvogels op het menu stonden".

Uit Duitsland rukte de zwarte ree langzaam maar zeker op naar Nederland. Volgens Ter Horst zijn er waarnemingen uit 1895 (Eibergen), uit 1897 (Dedemsvaart), terwijl er een jaar later in Laren een exemplaar werd gezien. In 1907 volgde Bathmen, in 1912 Markelo. „Meestal leefden ze niet lang, want er werd fel op gejaagd. Toch slaagden ze erin tot de Utrechtse

Heuvelrug binnen te dringen".

Vlak na de oorlog was het reeënbestand geminimaliseerd, maar ook toen waren er zwarte exemplaren. Zo werden in de huidige boswachterij Ugchelen-Hoenderloo in 1955 dertig reeën geteld, waarvan twee zwarte. In 1966 was de populatie er gegroeid tot driehonderd, waarvan twintig tot 25 zwarte. Momenteel Nu leven er 240 reeën, waaronder naar schatting enkele tientallen zwarte.